

Nguyễn Phương Hằng - Khi Người Dân Không Còn Chỗ Để Nói

Phan Văn An

Tôi nghe rất nhiều người than phiền:

- “Đăng bài thì bị hạn chế.”
- “Comment cũng không được.”
- “Nói chuyện chính trị thì phải nhìn trước ngó sau.”

- “Đụng đến đất đai, chính quyền là sợ.”

Có thể mỗi câu chuyện có nguyên nhân khác nhau. Nhưng nếu ngày càng nhiều người có cảm giác “tốt nhất là im lặng”, thì đó là một vấn đề xã hội rất đáng suy nghĩ. Một xã hội khỏe mạnh phải có van xả.

- Người dân phải được quyền hỏi:
- Tại sao thu hồi đất của tôi?
- Tiền đi đâu?
- Ai chịu trách nhiệm?
- Nếu chính quyền sai thì tôi khiếu nại ở đâu?
- Tôi có quyền phản biện chính sách hay không?

Những câu hỏi đó không phải là phản động. Đó là những câu hỏi bình thường trong một xã hội pháp quyền.

Việt Nam đã tham gia Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị (ICCPR). Điều 19 ghi nhận quyền tự do tìm kiếm, tiếp nhận và truyền đạt thông tin, dù quyền này có những giới hạn hợp pháp nhất định để bảo vệ quyền của người khác và lợi ích công cộng. Vậy thì tại sao phản biện lại thường tạo cảm giác nguy hiểm?

- Nếu một người nói sai, hãy phản bác bằng chứng cứ.
- Nếu vu khống, hãy xử lý bằng pháp luật.
- Nhưng đừng biến mọi tiếng nói trái chiều thành kẻ thù.

Bởi vì khi báo chí không nói được, người dân sẽ lên mạng.

Khi mạng xã hội không nói được, họ sẽ tìm một người khác để nói thay.

Và đó chính là một phần lý do hiện tượng Nguyễn Phương Hằng có sức lan tỏa lớn như vậy.

Đừng chỉ hỏi tại sao bà Hằng nói.

Hãy hỏi:

Tại sao có quá nhiều người muốn nghe bà ấy nói? Soi lại ngay bộ mặt thật của chính mình đáng nguyên rủa thế nào? Vì sao?

